

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **K. K.**
státní příslušnost Indická republika
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty č.p. 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2024, č. j. OAM-1307/VL-VL12-HA10-2024, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 11. 11. 2024, podanou k poštovní přepravě dne 8. 11. 2024, brojl žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2024, č. j. OAM-1307/VL-VL12-HA10-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou ve smyslu § 10a

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. První žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 30. 8. 2022.
3. Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2022, č. j. OAM-216/LE-BE01-HA10-2022, žalovaný zamítl žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 8. 2022 jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze z ekonomických důvodů. Chtěl v České republice pracovat, aby mohl splatit svůj dluh v Indii, který vznikl v souvislosti s úhradou nákladů na vycestování z vlasti.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 7. 10. 2024 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Téhož dne poskytl žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je indické státní příslušnosti, národnost hindská, jazyk, ve kterém je schopen se dorozumět, je jazyk hindský, nikdy nebyl členem politické strany, nebyl politicky aktivní, je podporovatelem Indického národního kongresu, bezdětný. Žalobce dále podrobně popsal průběh cesty z vlasti do České republiky (11 řádků textu), den a způsob vstupu do České republiky, předchozí pobyty ve státech EU. Žalobce potvrdil, že se jedná o druhou žádost o mezinárodní ochranu. K důvodům pro podání žádosti uvedl, že vycestoval za prací. Chtěl by odjet do Itálie za kamarádem, za lepším životem a tam pracovat. Jiné důvody, než zde zůstat a pracovat, pro podání žádosti o mezinárodní ochranu nemá. Musí vrátit peníze, které si opatřil na vycestování z vlasti. K dotazu žalovaného, zda tyto skutečnosti uvedl již v řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce odpověděl, že ano. Doplnil, že vycestoval za prací a doma musí vrátit dluh za cestu. Na zápisu z poskytnutí údajů je uveden žalobcův podpis.
5. Ze správního spisu se podává, že žalovaný dne 3. 10. 2024 a 7. 10. 2024 ustanovil žalobci tlumočníka U. Z. Tento tlumočník tlumočil i při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Součástí správního spisu je podrobné poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany – verze: jazyk hindský, aktualizováno ke dni 1. 1. 2024, vlastnoručně podepsané žalobcem.
6. Krajský soud zjistil, že žalovaný v rámci správního řízení shromáždil tyto podklady: Indie, Informace Australské vlády ze dne 29. 9. 2023, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT)-Indie, zpracované pro Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky dne 5. 2. 2024.
7. Dne 22. 10. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém uvedl, že žalobce v opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Indie vrátit, jako v první žádosti o mezinárodní ochranu. Důvody byly opět ekonomické, žalobce chce zůstat v Evropské unii kvůli lepší životní úrovni, chce v České republice pracovat a uhradit dluh, který mu vznikl v Indii kvůli nákladům na vycestování. Žalovaný dále shledal, že v Indii nedošlo od roku 2022, kdy žalovaný posuzoval první žádost o mezinárodní ochranu, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Opakovanou žádost žalobce tedy žalovaný hodnotil jako nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil.

III. Obsah žaloby

8. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobou, v níž navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalobce obecně namítal, že žalovaný porušil § 3 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), § 50 odst. 3 a 4 s. ř., § 68 odst. 3 s. ř., § 12, § 14, § 14a a § 22 zákona o azylu, § 14a zákona o azylu.
10. Žalobce měl za to, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem. Nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu, a to z důvodu chybného tlumočení. Tlumočník, který byl ustanoven ve správním řízení, byl původem z Afghánistánu a mluvil nářečím darí nebo paštštiny, jemuž žalobce nerozuměl. Žalobce několikrát tlumočníka upozornil, že mu nerozumí, ale není si jistý, zda tlumočník toto sdělení předal žalovanému. Ve skutečnosti *„tak žalovaným byla zpochybněna stěžovatelova tvrzení o pronásledování v zemi původu“*. Žalobce tak neměl reálnou možnost podat v průběhu řízení svou výpověď, neboť má za to, že *„žalovaný neseznámil žalovaného s jeho právem podat výpověď ohledně těch překážek, které mu brání v návratu do země původu“*.
11. Žalovaný veškeré své úvahy v napadeném rozhodnutí řídil tím, aby mohl využít ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu. Žalobce však měl zájem popsat skutečnosti, které mu brání v návratu do vlasti za účasti tlumočníka, kterému by rozuměl, např. Mgr. Z. R.. Postupem žalovaného došlo k zásadnímu pochybení, jímž byla porušena žalobcova základní procesní práva. Pro žalobce je zcela nepochopitelné, že se žalovaný žádostí žalobce zcela odmítl zabývat a vystavil jej tak bez jakéhokoli meritorního přezkoumání věci riziku návratu domů.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 11. 2024 uvedl, že žalobci byl ke všem úkonům ustanoven tlumočník, s jehož přítomností žalobce souhlasil, v průběhu správního řízení na otázky odpovídal, vůči tlumočnickovi nevzněl námitky, netvrdil, že nerozumí. Námitka týkající se nesprávného tlumočení je tedy lichá.
13. Žádost, o které žalovaný rozhodoval napadeným rozhodnutím, byla již druhá v pořadí. Žalobce v druhé žádosti o mezinárodní ochranu uvedl totožné skutečnosti jako v první žádosti, opět zopakoval, že se do Indie nechce vrátit z důvodu špatných životních podmínek, a také proto, že má ve vlasti dluh. Žalovaný se těmito skutečnostmi zabýval a vyslovil, že shodné důvody byly předmětem již prvního rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů odchodu z vlasti a obav z návratu do Indie.
14. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, jelikož je nedůvodná.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s.
16. Žaloba **není** důvodná.

17. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
18. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
19. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje [§ 25 písm. i) zákona o azylu], aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti.
20. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
21. K otázce opakovaných žádostí krajský soud nejprve obecně připomíná některá základní východiska. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, je *„[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [...] postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.
22. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“*
23. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96).

24. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, bod 19).
25. Napadené rozhodnutí shora uvedené náležitosti odůvodnění obsahuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve konstatoval, že žalobce shodně s předchozím řízením o udělení mezinárodní ochrany odmítal svůj návrat do vlasti z ekonomických důvodů. Důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu, které žalobce uvedl v druhé žádosti o mezinárodní ochranu, se s důvody uvedenými v první žádosti plně shodují. Při opakované žádosti je však žalovaný oprávněn posuzovat toliko nové důvody žádosti. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že „aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“ Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45). Žalobce nové skutečnosti neuvedl, žalovaný se tak jimi nemohl zabývat.
26. Žalovaný taktéž splnil povinnost zabývat se tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K hodnocení bezpečnostní situace žalovaným lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38, v němž vymezil, že „v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“
27. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce nedošlo. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje ho za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení bezpečnostní situace v Indii provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, podle kterého „informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Nelze dále odhlédnout od skutečnosti, že žalobce měl možnost se se zprávami o poměrech náležitě seznámit, přičemž žádné výhrady k jejich

obsahu nevzněl, žádné doplnění dokazování nenavrhл a další skutečnosti ke své žádosti netvrdil.

28. Krajský soud se taktéž neztotožňuje s námitkou, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav, jelikož žalobci byla upřena možnost sdělit důvody podání žádosti o mezinárodní ochrany kvůli tomu, že nerozuměl tlumočnickovi. Taková skutečnost se ze správního spisu nepodává.
29. Součástí spisu je rozhodnutí o vyhoštění ze dne 26. 8. 2022, č. j. KRPA-278966-15/ČJ-2022-000022-MIG. V tomto rozhodnutí je obsažena výpověď žalobce, že z Indie vycestoval za lepším životem, o azyl nikde nežádal. Žalobce toliko sdělil, že v Indii je špatná životní úroveň, dobrovolně se tam vracet nechce. Pro toto řízení byl žalobci ustanoven tlumočnick, kterého jmenoval v žalobě, a to Ing. Z. R. V rozhodnutí nelze shledat ani náznak tvrzení, že byl žalobce ve vlasti jakkoli ohrožen; do vlasti se odmítal vrátit z ekonomických důvodů.
30. Žalobce dále v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu podrobně popsal, že si v Indii půjčil peníze na cestu do Rumunska s vysokým úrokem. Lichvář žádal vrácení půjčky, vyhrožoval žalobci zabitím. Po návratu do Indie by byl žalobce ohrožen lichvářem na životě, na policii se žalobce nemůže obrátit, protože nemá peníze na úplatek. Na jiné orgány či organizace se nemůže obrátit, protože takové organizace v Indii neexistují. Žalobce tak požádal o mezinárodní ochranu, aby mohl pracovat a následně splatit své dluhy. Součástí správního spisu je protokol o výsledku účastníka správního řízení sepsaný podle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ze dne 26. 9. 2024. Žalobci z českého do hindského jazyka tlumočil tlumočnick N. H. Žalobce na výslovný dotaz policie uvedl, že s ustanoveným tlumočnickem souhlasí, rozumí všemu, co tlumočnick říká, s tlumočením do hindského jazyka nemá problém. K dotazu, zda žalobci v Indii hrozí nějaké pronásledování, nebezpečí mučení, trestu smrti či nelidského zacházení sdělil, že ne, v Indii neměl žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, nikdy nebyl trestně stíhán a neměl problémy kvůli své rase, národnosti, etnické příslušnosti, náboženství, politickému přesvědčení či příslušnosti k sociální skupině. V Indii jen dluží půjčené peníze, které si půjčil na vysoké úroky, proto se tam nemůže vrátit.
31. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 7. 10. 2024 byl žalobci ustanoven tlumočnick U. Z. V rozporu s tvrzeními žalobce v žalobě se z poskytnutí údajů nepodává, že by žalobci nebyl poskytnut prostor se dostatečně vyjádřit či sdělit důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu či že by tlumočnickovi nerozuměl. Odpovědi žalobce nejsou jednoslovné, ale rozsáhlé, např. popis průběhu cesty z vlasti do České republiky má rozsah 11 řádků čistého textu. Žalobce shodně s ostatními výpověďmi vysvětlil, za co byl obviněn ve Švýcarsku, že byl 8 měsíců ve vězení. Skutkové okolnosti a důvody mezinárodní ochrany se shodovaly s první žádostí; žalobce opětovně uvedl, že vycestoval z vlasti za prací. Chtěl by lepší život a pracovat. Sdělil, že jiné důvody pro podání žádosti nemá, chce v České republice zůstat a pracovat, protože musí vrátit peníze, které si půjčil na vycestování z vlasti.
32. Součástí správního spisu je poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany – verze: jazyk hindský, aktualizováno ke dne 1. 1. 2024, vlastnoručně podepsané žalobcem. Poučení bylo napsáno hindsky, tedy v jazyce, do něž žalobce výslovně žádal tlumočit z českého jazyka. Žalobce několikrát sdělil, že tomuto jazyku rozumí. V poučení bylo podrobně vysvětleno, že má žalobce nárok zdarma na tlumočnicka a že pokud by tlumočnickovi nerozuměl, má to co nejdříve dát vědět zaměstnanci OAMP (odboru azylové a migrační politiky). Žalobce proti ustanovenému tlumočnickovi nijak nebrojil, přestože mu byl stejný

tlumočník ustanoven opakovaně. Jednalo se o tlumočníka ustanoveného k provádění tlumočnických úkonů právě v jazyku hindi, tlumočník složil slib. Z ničeho se nepodává, že by tlumočník tlumočil v jazyku dárí či v paštštině, což jsou podle volně dostupných zdrojů jazyky, kterými se hovoří zejména v oblasti Afghánistánu a nikoli v Indii. Nadto s ohledem na přesné a podrobné odpovědi žalobce v poskytnutí údajů k žádosti krajský soud neshledává pravděpodobným, že by tlumočník tlumočil v jazyku, kterému žalobce vůbec nerozumí, nehovoří jím a nikdy nehovořil, jedná se o jazyky obvykle používané v Afghánistánu a nikoli v Indii.

33. S ohledem na to, že žalobce byl písemně poučen o možnosti brojit proti tlumočnickovi, přesto jej nechal tlumočit opakovaně, jeho odpovědi na otázky žalovaného jsou podrobné a skutkově se plně shodují s jinými výpověďmi žalobce, kde tlumočili jiní tlumočníci, neshledal krajský soud námitku žalobce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu kvůli tomu, že neměl možnost sdělit důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu pro vadné tlumočení, důvodnou. Žalobce možnost uvést důvody pro podání žádosti měl. Navíc je třeba zdůraznit, že žalobce v žalobě ani obecně nezmnínil, o jaké důvody se případně mělo jednat. Nepopsal, jaké skutečnosti chtěl ve správním řízení uvést, jaké nové důvody měly ospravedlňovat opětovné věcné projednání druhé žádosti. Námitka je zcela obecná, aniž by případné nové důvody pro podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu alespoň naznačila.
34. K námitce žalobce, že žalovaný činil vše pro to, aby mohl rozhodnout podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, krajský soud uvádí, že nemá odraz jak v napadeném rozhodnutí, tak ve správním spisu. Žalovaný nikdy netvrdil, že žalobce podal další opakovanou žádost, žalovaný podle § 11a odst. 3 zákona o azylu nikdy nepostupoval, námitka žalobce se tak s obsahem napadeného rozhodnutí zcela míjí.
35. Krajský soud tedy souhrnně uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a netrpí procesními vadami. Důvody, o které žalobce opřel svou opakovanou žádost, žalovaný zcela správně vyhodnotil tak, že nezakládají přípustnost této žádosti. Krajský soud tedy neshledal v napadeném rozhodnutí vytýkanou nezákonnost.
36. Pro úplnost krajský soud dodává, že za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepovažoval obecnou námitku, že žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů (§ 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 EÚLP. Žalobce pouze obecně – bez jakékoli bližší argumentace – shrnul ustanovení, která měl žalovaný porušit, aniž by konkretizoval skutečnosti, o něž svá tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, žalobním bodem je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní názor na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Uvedenou konkretizaci tvrzení žalobce neobsahovala, krajský soud se jimi proto blíže nezabýval.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 9. ledna 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně